

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 60 am. cts., 2 Š.; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7.20 L, 80 am. cts., 2.60 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA LJUBLJANA, Miklošičeva cesta št. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebinska: Dušna premija. — Češčenje Sv. Duha. — Iz misijonov: Zahvala božjemu Srcu Jezusovemu. — Uboge zamorske deklice. — Nova misijonska postaja, posvečena spominu papeža Pija X. — Od viharja razdrta misijonska cerkva. — Misijonarji se zahvaljujejo za knjige. — Še ena uslišana molitev. — Iz misijona Kisubi v Ugandi. — Kratki misijonski dopisi. — Krst slepe Marije. — Sestra Klaverija. (Igra.) — Uslišane molitve. — Življenje in smrt o. Berthieu, S. J. — Popolni odpustek.

Darovi.

Od novembra in decembra 1925:

- Za afriške misijone v splošnem: Din 20.263.05; L 567.50.
- Za sv. maše: Din 654.—.
- Za stradajoče: Din 319.—.
- Za gošavce: Din 40.—.
- Za odkup sužnjev: Din 11.446.—.
- Za botrinske darove: Din 4971.—; L 30.—.
- Za zamorečke: Din 607.80; L 13.50.
- Za katehiste: Din 85.—.
- Za posinovljenje semeniščnikov: Din 600.—.
- Za kruh sv. Antona: Din 7709.—; L 61.50.
- Za misijonsko zvezo: Din 156.50.
- Za otroško zvezo: Din 37.50.
- Na mašno zvezo: Din 5385.—.
- Za Klaverjev vinar: Din 35.—.
- Za afriški tisk in katekizem: Din 2556.40.
- Za določene namene: Din 2011.45.
- Za določene misijone: Din 1964.75.
- Za Klaverjevo družbo: Din 337.—.
- Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 1128.50.
- A. K. pošilja Din 100.— v zahvalo za zdravje in se še priporoča v važni zadevi grofici Mar. Ter. Ledóchowsky. — Mr. Beguš in več oseb iz Podbrezjij darovali za misijone Din 900.—.

Tisočkrat »Bog povrnic vsem blagim dobrotnikom!

V MOLITEV PRIPOROČAMO

vse zadeve blagih dobrotnikov in cenjenih čitateljev.

Zamorski duhovnik v Dogli daruje sv. mašo.

		<p><i>DUŠNA PREMIJA. V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.</i></p>		
				
				

Češčenje Sv. Duha.

Zadnja desetletja se je češčenje sv. Duha zelo povzdignilo, vendar moramo priznati, da mu še vse premalo skazujemo ljubezen in spoštovanje, ki mu gre. Odkod to? Niso li navišje skrivnosti naše sv. vere brez Sv. Duha nemogoče? Ni li on pravi Bog in zato vreden, da ga molimo in ljubimo nad vse? Da, Sv. Duh je najmodrejši učitelj in največji delivec milosti. Ohranitev in razširjanje sv. cerkve je njegovo delo in zato naj si vsaka apostolska duša prizadeva, postati njegova goreča častilka. Ljubezen do Sv. Duha je prav posebna milost, ki si je ne moremo zaslužiti, za katero pa moramo neprestano prositi.

Sv. Duh je, ki vnema misijonarje za njih vzvišeni poklic, jim pomaga v učiteljski službi ter nagiba srca poganov, da spoznajo resnico in ji pogumno slede. In čeprav dandanes ne pospešuje razširjanja sv. cerkve s čudežnimi znamenji in darovi kot v prvih časih krščanstva, vendar njegovo tiho delovanje rodi iste sadove. Ni li nenavadno in v vse sloje prodirajoče zanimanje za poganske misijone v naših dneh posebno delo Sv. Duha? On navdušuje vernike za misijonsko idejo in kdor sledi njegovemu navdihovanju, bo prejel novih milosti.

Sklenimo torej ta mesec v čast Sv. Duha, čigar visoki praznik obhajamo, storiti kaj posebnega v prosep poganskih misijonov. Kdor le resno hoče, bo kmalu našel kaj primerne; kajti ljubezen je iznajdljiva. Načinov je veliko. Ko bi vam smeli, dragi čitatelji, nekoliko svetovati, bi vam toplo priporočali: »**Pospeševanje afriškega tiska**«.

Misijonarji bi za spreobrnjenje poganskih rodov lahko storili še mnogo več, ko bi imeli šolske knjige in katekizme tiskane v jezikih domačinov. Kdo naj jim preskrbi potrebnih knjig? ... Misijonarji pač pišejo rokopise, a kdo bo skrbel za tisk? Klaverjeva družba, katere glavni cilj in namen je podpirati afriške misijone, se sicer že mnogo let peča s tiskanjem knjig v raznih afriških jezikih. Toda ravno zadnji čas se množe prošnje misijonarjev za take knjige v toliki meri, da družba brez podpore velikodušnih dobrotnikov nikakor ne bo mogla vsem ustreči.

Mnogim naših čitateljev družba afriškega tiska, odobrena in priporočena od sv. Stolice, ni več neznana. Klaverjeva družba je ponovno prejela pisanje iz Vatikana, ki jo spodbuja k nadaljevanju tega velevažnega podjetja. Vr-

hovni predstojnik misijonske družbe očetov Sv. Duha, škof Le Roy je ob svojem obisku družbine osrednje hiše v Rimu prav iskreno čestital k ustanovitvi družbe afriškega tiska ter pristopil tudi sam kot dosmrtni ud! — V sledečem podajamo našim čitateljem izpisek iz pravil te družbe.

Ustanovniki darujejo enkrat za vselej znesek 5000 Din, ki ga dajo bodisi iz svojega ali naberejo pri drugih (prejmejo diplomu). — Dosmrtni udje darujejo enkrat 500 dinarjev. — Podporni udje plačajo letno 20 dinarjev ter se zavežejo, razširjati to družbo. — Redni udje darujejo letno najmanj 5 dinarjev ter molijo vsak dan očenaš, češčena Marija s pristavkom: »Sveta Katarina, prosi za nas in naše črne brate!« (Sv. Katarina iz Aleksandrije v severni Afriki je patrona zveze afriškega tiska.) »Boter« ali »botra« kake knjige postane, kdor prevzame tiskovne stroške za eno izdajo. Njegovo ime se bo nahajalo na naslovni strani knjige. Izjave za pristop in prispevki naj se blagovolijo poslati Klaverjevi družbi v Ljubljano.

Iz misijonov:

Zahvala božjemu Srcu Jezusovemu.

Misijonar, ki je deloval v Afriki mnogo let in se vsled bolehnosti vrnil v Evropo, piše:

Vse smo zaupali na božje Srce Jezusovo in le njegovi moči se imamo zahvaliti, da nam ni vse razbito in uničeno. To, kar je božje Srce obljubilo sveti Marjeti Alakok, ni prevara; čudne reči sem doživel v svojem življenju v Afriki. Rešil sem se iz tisoč nevarnosti na suhem in na morju, iz boleznin in iz zastrupljanj sem se srečno izmotal vsled varstva Srca Jezusovega. Njemu bodi torej čast in zahvala! In tudi v svetnih zadevah mi je božje Srce pomagalo. Po njem je bila ustanovljena Družba sv. Petra Klaverja. S tem je dana misijonarju v Afriki krušna mati, na katero se lahko obrne ob vsaki potrebi. In tu se ne reče: »Ja, žal da nimamo več daril; počakajte do drugega leta«. — Dobra mati mi v zadregi za dober svēt in pomoč svojim otrokom. Nikoli bi ne bil mogel podvzeti toliko del, ako ne bi bil vedel, da daleč tam v Evropi tisoči src za nas bijejo, ki leto in dan, ponoči in podnevi svoje moči stavijo v službo našim misijonom, da nas podpirajo z delom in denarjem.

Hvala božjemu Srcu za ustanovitev Družbe sv. Petra Klaverja! Sam božji Odrešenik je vžgal misel nanjo in navdihnil toliko sotrudnikov in članic in pomočnic našemu delu, ki se po pravici imenujejo »pomožne misijonarke za Afriko«. Bog jim v nebesih povrni vse njihovo delo in prizadevanje.

Pa tudi vsem svojim dobrotnikom se iz srca zahvaljujem. Naj bi vsi na sodnji dan slišali tolaživne besede Gospodove: »Nag sem bil in ste me oblekli, lačen sem bil in ste me nasitili... v mojih črnih bratih«.

Uboge zamorske deklice.

Piše škof Gruzon, afriški misijonar.

Neki pogan po imenu Kalume je živel ob izbruhu vojne vasi Simisimi. Bil je poklican pod orožje in je odpotoval v Tanganjiko, kjer so ga visoko plačali. Namesto da bi bil z denarjem podpiral svojo ženo, kot bi se spodobilo za družinskega očeta, je prihranil ves denar in se je vrnil precej bogat v svojo vas nazaj. Tu si je kupil še dve drugi ženi. Pa tudi to mu je bilo premalo; kmalu je začel zalezovati krščansko deklico Marijo, ki je s tremi sestrami živela pri svojih starših. Oče Mohindo ni imel nobenega poguma, mati pa je bila bolna. Kalume je začel vedno bolj pogosto hoditi v hišo Mohinda in je družino, navidezno iz usmiljenja, podpiral z denarjem. Na tihem je pa natančno zapisoval, koliko denarja je dal. Ko je mati umrla, je Kalume pokazal račun in je rekel očetu: »Vem, da mi tako velike vsote ne moreš vrniti; daj mi zato svojo hčer, in ves dolg ti bo izbrisan, razen tega boš pa v prihodnje imel vsega dosti«.

Oče je zapeljivca ogorčeno zavrnil in je obljubil, da hoče ves denar polagoma vrniti. Pogan je bil navidezno zadovoljen, toda kmalu je zopet začel Mohinda nadlegovati. Mohindo se je naposled naveličal izgovarjati in je rekel: »Ti veš, da je moja hči kristjana in da te ne sme vzeti v zakon in te tudi ne mara. Če jo pa moreš na kak način dobiti, jo pa vzemi.«

Nato je Kalume drugi dan, ko je šla Marija mimo njegove niše, jo zgrabil in zaprl. Ušla mu je, toda, ko je izvedela, da jo je oče prodal poganu, je skočila v vodo. Kalume jo je rešil iz vode, jo odpeljal zopet na svoj dom, in da bi mu v prihodnje več ne ušla, ji je dal okove na noge.

Ko pater misijonar Marije ni več zapazil v cerkvi, je začel povpraševati po njej in je zvedel ves dogodek. Šel je h Kalumi,

rešil deklico in jo pripeljal v misijon. Stvar je naznanil sodnji. Po nekem legalnem izročilu je sodnik pogana oprostil s tem pogojem, da nima nobene pravice več do deklice, ki se je potem poročila z nekim kristjanom.

To se je zgodilo v neposredni bližini misijona z deklico, ki je že vedela, kaj je prostost. Kaj se godi šele bolj v notranjosti dežele, kjer starši svoje hčere prodajajo tistim, ki največ obljubijo zanje. Žal, da se domačinom poganom zdi to nekaj povsem naravnega. Deklice se naposled vdajo v svojo usodo, in nekatere so celo ponosne na visoko vsoto, s katero so bile kupljene.

Treba bo mnogo moliti in se truditi, preden bodo ti narodi prišli do krščanskega mišljenja.

Nova misijonska postaja, posvečena spominu papeža Pija X.

Koncem l. 1923. smo odkrili v Bahr-el-Ghazal novo pleme Denka, ki šteje poldrugi milijon duš in je še nedotaknjeno in nepokvarjeno. Družine štejejo po mnogo otrok. Bodočnost bo tega plemena. Ustanovili smo misijonsko postajo med tem ljudstvom v čast papeža Pija X. Nekemu slabournemu zamorecu smo dali svetinjo pokojnega papeža, ki bo v kratkem prištet svetnikom, in zamorec je ozdravel. O tem misijonu poroča P. Artur sledeče:

Ta mesec nam je poslal preč. g. škof Stoppani Vaša darila. Srčno se zahvaljujemo in poročamo, da je bilo naše velikonočno veselje veliko, Bog naj povrne Vam in drugim dobrotnikom. Zdaj bomo mogli našo cerkvicco dovršiti in okrasiti. Tudi smo prejeli podobo Pija X., ki smo se je zelo razveselili. Prosimo, da se nas tudi v prihodnje spominjate. Manjka nam mašnih oblačil, zlasti zelenega mašnega plašča. Tudi bi radi podob za v cerkev, zlasti za križev pot. Pleme Denka ima jako veliko veselje do lepih podob. Tudi oblek in dolgih srajc bi radi. Domačini že čutijo potrebo po obleki, zlasti tisti, ki so bolj omikani. Vsako rutico lahko oddamo kot plačilo delavcem ali pri nakupu jestvin. Zlasti pa priporočam ta misijon v pobožno molitev, da bo delo izpreobrnjenja, ki se je tako pozno začelo, hitro se nadaljevalo. Za to imamo mnogo upanja.

Povsod na potovanju me zelo prijazno sprejemajo in zelo pazljivo poslušajo božjo besedo. Zlasti mladina iz bližnjih vasi pride rada v misijon na delo, in tako potem te delavce podučujemo v krščanskem nauku. Seveda nam hudobni duh na-

sprotuje po hudobnih ljudeh, ki zamorce odvrtaajo od nas, češ, da kupčujemo z zamorca in jih prodajamo. Zato se ne marajo za stalno nastaniti v misijonu. Zlasti imajo predsodke napram branju iz »papirja«, to se pravi iz časopisov in knjig, češ, da je to delo za tujce in ne za Denka-domačine. Sv. vera jim bo odpravila nezaupnost in predsodke. Skušali bomo vzgojiti izmed njih dobrih katehistov in potem — upam — se bo sv. vera hitro širila in dobila mnogo privrženecv.

Od viharja razdrta misijonska cerkvice.

P. Stanislaj Siemienski Dr. J. piše iz Broken Hilla:

Danes prvič pišem v nesreči. Ravno ko me ni bilo par ur doma, je nastal ob 3 strašen vihar. V trenutku je porušil našo misijonsko cerkev. Zidovje leži ni tleh, kot da je bilo iz papirja Oltarja ni več, klopi ne, obhajilne mize ne, križevega pota ne. Tabernakelj z Najsvetejšim smo izkopali iz razvalin; sedaj stanuje Jezus v revni koči. Jaz stanujem v nekem kotu hiše, kjer je še kos strehe nad menoj. Prosim za pomoč in se priporočam v molitev.

Misijonarji se zahvaljujejo za knjige.

P. Biehler, D. J. iz Katondue piše:

Hvala Bogu, 94 zabojev z 1128 katekizmi je srečno dospelo, ne da bi nam bilo treba za to plačati kak peni. Pred 10 leti smo morali za 2000 poslanih knjig plačati samo poštnine 14 funtov šterlingov. Zato vem, da ste imeli Vi velike stroške s pošiljatvijo. — Knjiga je izvrstna. Pač je nekaj tiskovnih pomanot, toda treba pomisliti, da Vam je jezik popolnoma tuj, zato čuda, da jih ni še več. Čestitam Vašim tiskarniškim pomočnicam in priporočam tukajšnjim otrokom, da naj vneto molijo za svoje dobrotnike. — Ostali izvodi so najbrž že tudi na poti.

P. Otmar Klinger, O. S. B., apostolski prefekt v Lingi, piše:

Prečastiti apostolski prefekt Vam je nameraval osebno pisati, da se Vam zahvali za 36 zavojev knjig, ki ste mu jih poslali. »Mifano« in zlasti Kyriale iz Goffineje sta misijonarjem in katehistom v veliko pomoč. Preč. p. prefekt je bil od julija

do oktobra na misijonskem potovanju. Peljal je tri dominikanke na njihovo mesto Peramiho, in je obiskal ves okoliš Songea. Ko se je 27. oktobra vrnil v Ugando, je moral takoj zopet prijeti popotno palico, da gre na škofovsko konferenco v Tanganjiko, določeno na dan 3. decembra. Škofje so se zbrali v Tabori. Zato ni mogel Vam pisati in je naprosil mene, da jaz to storim mesto njega. Vam in vsej Klaverjevi družbi srčna zahvala, ker mi misijonarji vemo ceniti veliko pomoč Vaših knjig, ki ste nam jih poslali. Bog plačaj! Vse molitve misijonarjev, trudi in žrtve njihove, in molitve kristjanov in katehumenov naj izprosijo božjega blagoslova na Vaše in Vaše družbe delo.

Br. Liborij, O. S. B., piše iz Litembo:

Pred 14 dnevi sem prejel Vaš zavitek knjig in sem ga bil zelo vesel. To mi je v bodrilo, da Vas zaprosim za nekaj katekizmov v jeziku Kiznaheli. Zelo Vam bi bil hvaležen tudi za druge knjige v imenovanem jeziku, n. pr. življenje svetnikov, Hoja za Kristusom itd. Mi stojimo tu na »glavni fronti« zoper University Mission of Central Afrika, ki sedaj močno deluje za odpad, ker je bila od države proglašena popolna verska prostost in samoodločba. Ker je pri nas zelo malo patrov, mora ljubi Bog s svojo milostjo tem bolj podpirati, ker sicer bi mi izgubili marsikako postojanko. Ljudstvo je često zmedeno, ker tudi drugi pravijo, da je njih vera edino prava. Toda, hvala Bogu, še vedno jih je dovolj, ki na vsiljevanje protestantov odgovarjajo: »Vera ni blago, ki bi se z denarjem kupovalo in prodajalo«. — Vsi otroci molijo vsak dan po šoli eno češčeno-marijo za dobrotnike.

Še ena uslišana molitev.

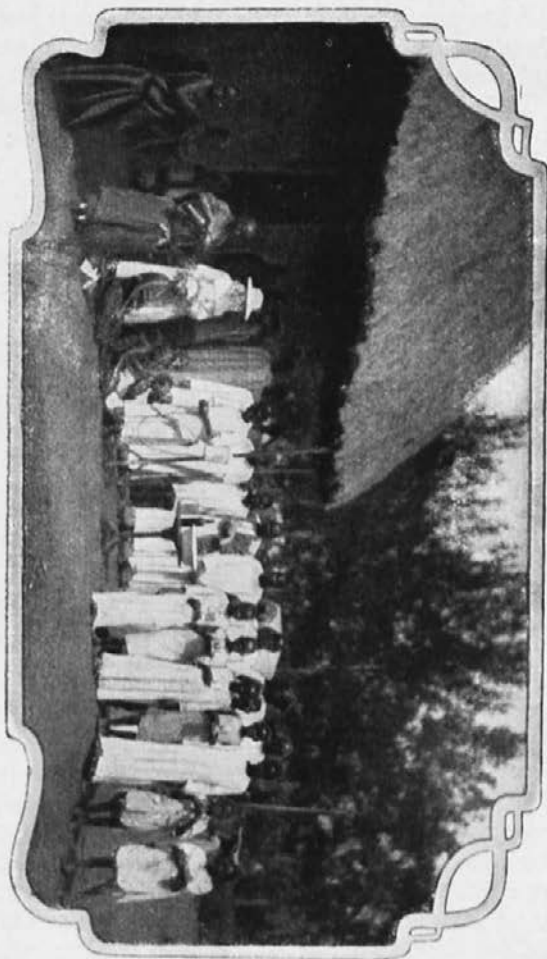
Apostolski prefekt iz Labunde, msgr. L e m p e r e u r, se zahvaljuje za dar, za tisk katekizma:

V Jezusovem imenu se Vam in vsem blagim dobrotnikom zahvaljujem, da ste prevzeli tiskovne stroške za natis katekizma. Jaz sem se bil namreč v tem oziru priporočil Vaši pokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji, ki mi je po Vašem pismu z dne 15. novembra odgovorila. Pokojna je pač z nebes doli videla potrebo take knjige napram protestantski propagandi, ki te dni silno deluje. Ameriški protestantski misijonarji so dobili vsoto 200.000 dolarjev v ta namen. — Toda za nas se poteguje Marija Terezija z nebes doli, in to nam daje pogum.

Iz misijona Kisubi v Ugandi.

Sestra M. Lutgarda piše: »Ravnokar je postavil brat-fotograf svoj aparat pred našo ubožno lekarno. Bolniki, ki so

Lekarna misijonskih sester v Kisubi.

malo prej ždeli po tleh, so stopili na noge in so se postavili v red pred kolibo; kajti razumeli so, da jih hoče »posneti«, in vsak je hotel biti deležen te časti.

Tu velja za sramotno, ako je kdo bolan, in bogatejši ne marajo, da bi jih Evropa imela za betežne. Žene v tem oziru

niso tako rahločutne in rade vidijo, da jih sestra Avgušтина zdravi. To podpirata še sestri Franciška in Rozalija in skupno obvezujejo rane od jutra do večera. Ob nedeljah pride do 150 klientov. Za kolibo, ki služi za lekarno, se nahaja »bolnišnica«, namreč več kočic, kjer se bolniki lečijo. Žal, da je ta »bolnišnica« že stara in napol podrta. Tudi radi tega, ker sta v bližini dve evropski mesti Enteble in Kampala z bogato opremljenimi protestantskimi bolnišnicami, je treba, da mi kmalu pozidamo lepšo bolnišnico, da bo naše karitativno delo uspešnejše. Pa žal, da nam manjka sredstev za to. Pa mi smo prepričani, da bo božja previdnost skrbela za vse potrebno in tako potrpežljivo čakamo trenutka, ko bo božja pomoč vmes posegla.

Časi so kritični in sovražnik čaka na priliko, kako bi ugrabil kaj duš. Vlada želi dobiti vzgojo mladine v svoje roke, ako bi se ji to posrečilo, bi krivoverstvo zmagovalo. Toda Marija Devica, ki je kraljica Ugande, tega ne bo pripustila. Pa tudi sami se moramo zganiti, ker pregovor pravi: »Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.« Naše šole morajo stati na isti višini, kot anglikanske. Pa to ni lahko, kajti oni imajo krasna šolska poslopja, mi pa borne hišice, s slamo pokrite. Ne štedijo daril in obleke za učence, mi pa moremo dati našim otrokom le kak škapulir ali svetinjico. Zato vidite, da smo, kar se materialnega tiče, napram krivovercem na slabšem. Toda Bog podpira svoje misijonarje, in to nam daje pogum, ki raste v isti meri, v kateri se kopičijo težave.

Kratki misijonski dopisi.

Skof Guileme, apostolski vikar v Nyassu piše: »Po deževni dobi moramo ustanoviti novo postajo. Najpotrebnejše paramente sicer imamo, toda cerkvenega perila, prtov, keliha in ciborija še manjka. Kako bi bili hvaležni, ako bi nam Klaverjeva družba mogla vse to poslati. Ker odkod naj sicer te dragocene stvari dobimo? Naša vikarijatska blagajna je suha. Zato bi mi mnogo za vas molili, in hvaležnost, ki se javlja v molitvi, je največ vredna.«

Skof Vogl, apostolski vikar v Kamerunu piše: »Naše misijonsko delo Bog blagoslavlja, kajti domačini

vsepopvsod povprašujejo po misijonarjih. Ko bi imel le dosti misijonarjev, takoj ustanovim 20 novih misijonov, ki bi bili napram protestantskemu navalu naravnost potrebni. Postaja Jaunde bi štela sama več ko posamezni vikarijati v Afriki. Letos je bilo tam 4000 odraslih krščenih. Jaz sem odcepil postajo N. Lj. Gospe s 6000 katoličani. Po drugih postajah imamo 12—15 tisoč katoličanov. Imamo sicer 12 tisoč katehistov, pa je le res, da žetev je velika, a delavcev je premalo. Prosim, molite za uboge zamorce, ki bi vsi radi postali kristjani. V oktobru bo prispelo 12 no-

vih sester. To bo nas mnogo stalo. Približno 50.000 frankov za pot in opremo itd., pa upamo tudi tu na pomoč božjo. — Že eno leto imamo malo bogoslovnico z 22 učenci, ki mnogo obetajo.◀

P. Fischer piše iz Danoe: »Pred 10 dnevi sem prejel motorno kolo. Ne morem Vam povedati, kako sem ga bil vesel: delo mi je s tem mnogo olajšano. Povsod me sprašujejo, odkod imam kolo; ne morejo verjeti, da bi ga bil dobil zastonj. Tu je pač ljubezen do bližnjega bolj neznana. — Kolo je izvrstno. Zato:

še enkrat, hvala in mnogo pozdravov iz dežele zamorcev.◀ — Hvala vsem dobrotnikom, ki so k temu pripomogli! (Op. uredništva.)

P. Riebstein, Togo: »Zelo sem se zakasnil s pošiljateljvo korektur, ki ste mi jih poslali. Hvala Vam, da ste dali v tisk besednjak. Dela imam toliko, da le zvečer ali ponoči dobim nekaj časa za popraviljanje. Kot župnik moram voditi sam 6000 duš. Razen tega moram v misijonske postaje v okolico. Toda ljubi Bog pomaga in mi da vztrajnost, da započeto delo nadaljujem.◀

Krst slepe Marije.

Piše škof Auneau, apostolski vikar shirski.

O priliki šesttedenskega potovanja, na katerem sem obiskal različne misijone, sem spoznal neko ubogo slepo. To je bil poprej v sv. veri poučil misijonar, ki je mimo popotoval; vendar njeno znanje je bilo še nezadostno.

Ko je torej to leto bila lakota pritisnila na skoro ves naš misijonski okraj, je ta žena vsled lakote mnogo trpela in je imela kmalu vse prazne shrambe. Mislila je na to, da se izseli v oddaljen kraj, kjer ji bo strpeti do prihodnje žetve. Toda ta kraj je bil od misijona precej daleč proč.

Tedaj reče starka sama pri sebi: »Stara sem in dnevi so mi šteti; vsak čas me lahko smrt prehiti. Ako pa hočem priti v nebesa, se moram dati poprej krstiti; tako je rekel misijonar. Preden grem torej proč, hočem na misijonu zaprositi za sv. krst«. Rečeno — storjeno. Nekega dne dospe na misijon v spremstvu nekaj oseb iz njene vasi. Stara in slepa kot je bila, je to pot zelo težko napravila; sedaj je bila na cilju. Jaz sem bil tedaj ravno na tem misijonu, in ker so bili drugi misijonarji zelo zaposleni, sem jaz imel priliko, da sem se zavzel za ubogo slepo. Vprašal sem jo o poglavitnih verskih resnicah in sem se prepričal, da je vedela več kot najpotrebnejše; treba je bilo le še nekatere reči razložiti in je starka vse prav pazljivo poslušala. Iz njenih pravih opomb sem spoznal, da je ona izmed tistih ponižnih in malih, katerim je Bog dodelil modrost od zgoraj.

Obujala je pobožno dejanja vere, upanja, ljubezni in kesanja. Nehote sem nanjo nanašal pesnikove besede: »Pre-

več je čednostna, da ne bi bila kristjana,« in sem jo brez pomisleka krstil na ime **Marija**.

Ko je tako bila brez skrbi za svojo dušo, je novokrščenka odpotovala v tujino. Njena zavetnica naj jo varuje in spremlja; misijonarji pa ne bodo pozabili slepe nove kristjanke.

Sestra Klaverija, vijolica ob Kongu.

Misijonska igra v štirih dejanjih.

DRUGO DEJANJE.

(Dalje.)

Kaluka (še vedno kleče, dvigne proseče roki — žalostno). Šest mesecev naj čakam! (Ponižno.) Mar ljubi Bog črnecv ne ljubi tako kot belokožec?

Škof. Ne misli tega, Kaluka. Tudi za črnce so ustvarjena nebesa; in marsikateri zamorec bo užival ondi večjo slavo kot kak belokožec. Kajti ljubi Bog plačuje vsakemu po zasluženju. — Pa da ti še enkrat pojasnim. Glej, redovni stan je tako vzvišen in svet, da je treba vsakemu dolgotrajne poskušnje, preden se mu dovolijo redovne obljube, s katerimi se zaroči in popolnoma daruje Bogu. Zato ti ponovno svetujem, moli in prosi, da ljubi Bog obema razodene svojo voljo. Pogum torej in nebesa naj te blagoslovijo in potrdijo v tvojem sklepu.

Kaluka (nekoliko pomirjena). Ali dovoliš še eno prošnjo?

Škof. Le povej, dete, in nikar se ne boj.

Kaluka. Bom li smela, prečastiti, kot sestra pred oltarjem z drugimi vred moliti duhovne dnevniče (brevir)?

Škof (smehljaje). Uboga Kaluka, kako boš to napravila, ko pa ne razumeš latinskega jezika.

Kaluka. O, to nič ne de. Ljubi Bog me bo že razumel.

Škof. Da si dobra redovnica, ljubo dete, ni neobhodno potrebno, da bi molila dnevniče. Gospod želi pred vsem ljubeče srce in da se varuješ greha ter prizadevaš za čednosti. Častita mati predstojnica naj ti pove, kaj ti je še storiti. Sedaj pa pojdi, dete, in milost božja naj te spremlja.

Kaluka. Kako si dober, premilostni gospod. O hvala ti tisočera! (Se pokloni in odide.)

3. prizor.

Škof sam.

Škof. Kako čudovita so pota božja! Kdo bi si pred nekaj leti, ko smo ustanovili tukajšnji misijon, upal misliti, da bo obrodil take sadove. In da bo že čez tako malo časa med tem divjim ljudstvom vzkliła tako nežna, krasna cvetka redovniškega poklica.

Zavesa pade.

TRETJE DEJANJE.

Dan preoblečenja.

Se vrši dve leti pozneje.

Miren kotichek v misijonskem vrtu. Levo kapelica ali znamenje s podobo Matere božje. V ozadju klopica. Na desni vhod.

1. prizor.

Kaluka (kot sestra Klaverija) sama. Oblečena je v primerno redovno obleko (črnih misijonskih sester), če mogoče iz modrega blaga in belim pajčolanom. Na nogah črne nogavice, ker zamorske sestre v Afriki hodijo bose.

Sestra Klaverija.

Sestra Klaverija. O, Gospod, niso sanje, ampak gola resnica! Dosegla sem, po čemur je tako dolgo hrepenelo moje srce. Redovnica sem — kako sem vendar srečna. Od danes naprej se ne bom več imenovala Kaluka, ampak sestra Klaverija, tako mi je rekel dobri oče misijonar. In sedaj, oh sedaj sem z dušo in telesom popolnoma Jezusova last in to za vedno.

(Poklekne pred kapelico ali znamenje.)

Marija, ljuba mati moja, oglej se na svojega otroka, ki te ljubi, kakor te pač more ljubiti ubogo moje srce. Ti si nam dala svojega Sina, za katerega hočem odslej živeti. Pomagaj mi, da vedno bolj posnemam tvoje čednosti.

2. prizor.

(Sestra Klaverija, č. mati predstojnica.)

M. predstojnica (vstopi). O sestra Klaverija, ti tukaj? Ves čas te že iščem. No, si li danes zadovoljna?

Sestra Klaverija. Sem in nisem. Nisem zadovoljna, ker bi bila rada boljša kot sem. Vendar pa, ljuba mati, sem tako srečna, kot še nikdar v življenju.

M. predstojnica. Čestitam ti iz vse duše, draga sestra, da si dosegla svoj poklic. Sedaj pa le pogumno naprej po poti popolnosti.

Sestra Klaverija. Da, kakor ste me učili vi, dobra mati. Bogu je odslej posvečeno moje življenje.

M. predstojnica. Da, njegova lastnina si, njemu daruj vso svojo ljubezen. Uboštvo, čistost in pokorščina so vezi, s katerimi si se zabljudila nebeškemu Zeninu. Z njim in za njega odslej deluj, da mu pridobiš neumrljivih duš.

Sestra Klaverija. To tudi želim in hočem. Ne bom mirovala noč in dan, da bom všeč svojemu Gospodu. Z njim se hočem žrtvovati za svoje ljudstvo, vsem postati vse, najnižja dekla izmed vseh.

M. predstojnica (sede na klopico in pritegne sestro Klaverijo k sebi; vzame iz knjižnice sliko sv. Petra Klaverja). Glej tukaj svojega

redovnega patrona. Poznaš li že sv. Petra Klaverja, ki se imenuje apostol zamorcev? Na tisoče zamorcev je krstil v Ameriki, kamor so jih nekdanj iz Afrike vozili in prodajali za sužnje.

Sestra Klaverija. O, ko bi bila tudi jaz duhovnik! Šla bi med svoje brate in jih kakor on učila in krščevala. Kot deklica pa ne morem k njim in to me žalosti.

M. predstojnica. Nikar se ne vznemirjaj radi tega. Tudi sv. Peter Klaver ni le krščeval, ampak je najprej moral ljudstvo poučevati. Tako boš tudi ti učila krščanskih resnic pred vsem otroke, ki jim boš učiteljica. In ubogim bolnikom bodi strežnica in tolažnica. S telesnimi deli usmiljenja skušaj pridobiti njih duše za Boga. Tako je delal tudi tvoj patron. In kakor on, ki se je imenoval sužnja sužnjev, si tudi ti, dete moje, prizadevaj, prav posebno za ponižnost, da boš kot vijolica skrita cvetela in duhtela v vroči deželi Kongo. Vedno naj ti bodo v spominu besede Matere tvojega božjega Ženina: »Glej, dekda sem Gospodova!« (Vstane.)

Sestra Klaverija (istotako vstane). Tisočkrat »Bog plačaj!« dobra mati, za prelepe nauke. Sedaj pa še prosim za materni blagoslov. (Poklekne; m. predstojnica jo pokriža. Sestra Klaverija vstane.) Pohitim še k Jezusu pred tabernakelj, da se mu še enkrat zahvalim in znova darujem ter ga prosim pomoči. (Se prikloni in odide.)

3. prizor.

Č. mati predstojnica sama.

M. predstojnica (zre za njo). Dobro dete; dve leti je trajal čas njene poskušnje in niti za trenutek ni omahovala v svojem sklepu. In hvala Bogu, njen zgled je vnel že tudi druge, ki se hočejo, prej divje poganke, posvetiti Bogu kot črne redovnice. Res, z zaupanjem smemo zreti v bodočnost, pogumno nadaljevati svoje delo in naj stane tudi življenje. Saj gre za rešitev duš in razširjanje božjega kraljestva na zemlji.

Zavesa pade.

(Dalje.)

Uslišane molitve

na priprošnjo ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja,
Marije Terezije Ledóchowske.

Sledeči dve uslišani prošnji nam sporoča naša stara prijateljica in blaga dobrotnica ubogih afriških misijonov, gospa F. P. iz Brežic.

Tako pripoveduje:

Neki gospod je bil smrtno bolan; sam zdravnik je obupal. Jaz pridem zjutraj h gospé in jo vprašam po stanju zdravja. Ona na ves glas zajoče in pravi: »Slabo, slabo, nič upanja.« — Jaz jo tolažim, obenem pa ji pripovedujem o uslišanih molitvah na priprošnjo grofice Ledóchowske ter jo poprosim za majhen dar za Klaverjevo družbo, z zagotovilom, da bo gospod gotovo ozdravel; naj ima le zaupanje.

Takoj mi je dala gospa 100 Din; jaz jih ponesem ob pol 10 dopoldne na pošto. Ob pol 2 popoldne se gospod prebudi in prosi za jed, dočim poprej že tri dni ni niti besede mogel spregovoriti in tudi nič vžiti, razen kar so mu tekočine dajali. Od tiste ure do danes je gospod popolnoma zdrav. Isti večer pride zdravnik, pa se ne more dovolj načuditi, pravi samo: »Čudežno ste ozdraveli.«

Drug slučaj je iz bolnice: Mlada gospa je že doma 2 meseca ležala v strašnih bolečinah na obistih in jetrih, niti dotakniti se je ni smel nihče. Prepeljejo jo v bolnico. Jaz jo obiščem, ona mi pravi: »V par dneh bom operirana, česar se pa strašno bojim.« Pričela sem ji pripovedovati o rajnji grofici Ledóchowski in ji prinesem zahvale za uslišane molitve na njeno priprošnje. Poprosim jo tudi za mal dar, nakar mi takoj podari 20 Din; jaz ji obljubim, da to razglasim v »Odmevu«. Drugi dan zjutraj pride zdravnik, jo preišče — kar vzklikne: »Ne bo treba operacije, čudežno se vam je zboljšalo.« Bolečine so ponehale in v 14 dneh je bolnica srečna šla domov.

Na priprošnje pokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske sem prejela obilnih milosti, za katere ji izrekam javno zahvalo. Prilagam darilo za krst zamorčeka, ki naj dobi ime Marija Terezija. — R. D.

Eno leto sem brezuspešno iskal službe. Naposled sem se priporočil pokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski in presv. Srcu Jezusovemu in sem bil takoj uslišan; za kar se tu javno zahvaljujem. — Fr. M.

Kot zahvalo za veliko milost, ki mi je bila dana na priprošnje pokojne grofice Ledóchowske, pošiljam 5 zlatov vbogajme. — M. L. iz Varšave.

Pošiljam majhen dar v zahvalo pokojni ustanoviteljici za pomoč v veliki potrebi. — R.

Pošiljam dar za misijone v zahvalo blag. ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski z zadobljeno zdravje. — P. M.

Pošiljam obljubljeni dar za misijone za molitev, ki je bila uslišana na priprošnje pokojne grofice Ledóchowske. — A. R.

Mnogo sem bral v »Odmevu«, kako jih je bilo že več uslišanih na priprošnje pokojne grofice Ledóchowske. Tudi meni je pomagala v potrebi, zato sem obljubil in pošiljam 25 Kč za misijone. — P.

V hudi boleznih sem se zatekla za pomoč k pokojni grofici Ledóchowski in obljubila, da se javno zahvalim, ako bom uslišana. Res sem bila uslišana. Prilagam obljubljeni dar. — M. H.

Iz podružnice B. se nam naznanja: Pred nekaj dnevi je prišla neka žena k nam rekoč: »Pred nekaj meseci sem dobila v roke 'Odmev'. Brala sem o uslišanih prošnjah po grofici Ledóchowski in sem si mislila: Poskusi še ti. Bila sem že mnogo let bolna na sladkorni boleznih in na nogi, iz katere mi teče. Zdravniki so obupali nad mojim ozdravljenjem. Molila sem skozi 3 tedne po en očenaš k Mariji Tereziji Ledóchowski in obljubila javno zahvalo, ako mi pomaga. Res mi je pomagala. Noga se mi je po 3 tednih zazdravila, in po zdravniškem izvidu 0% sladkorja, medtem ko ga je poprej bilo 6²/₁₀%.«

V hudi boleznih sem se z velikim zaupanjem obrnil do blagopokojne Marije Terezije Ledóchowske. Ko sem dokončal devetdnevnicu njej v čast, sem bil zdrav. Z ženo sva obljubila dar 750 Din, katere sedaj hvaležnim srcem pošiljam. — M. M., Ko.

Pošiljam 200 Din za uboge zamorčke kot zahvalo, da mi je grofica Ledóchowska sprosila zdravje. Trpela sem bolezen v grlu, bila sem poprej že pri mnogih zdravnikih, ki pa mi niso mogli nič pomagati. — M. T.

Življenje in smrt o. Berthieu, S. J.

Preč. o. Berthieu, misijonar družbe Jezusove, mož velike svetosti, je bil leta 1896. ob nekem uporu domačinov na Madagaskarju v Afriki umorjen. Češčenje, ki ga ondotni kristjani skazujejo pokojniku, je napotilo apostolskega vikarja škofa de Saune, da je določil nekaj misijonarjev, da preiščejo njegovo življenje in smrt. Sledeče podatke, povzete iz izjav verodostojnih prič, je preč o. Coudannes, eden onih misijonarjev, katerim je bila poverjena preiskava, poslal vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe.

O. Berthieu je bil mož izvrstnih lastnosti in naravnost občudovanja vredna je bila njegova vnema za zveličanje duš. Iz vsega njegovega vedenja se je zrcalila globoka ponižnost. Z vsemi, celo otroci, je občeval z veliko obzirnostjo. V pogovoru z drugimi ni nikdar nikomur vsiljeval svojega mnenja. Ako je moral koga grajati, je storil to zelo zmerno in vselej pristavil: »Nisem sicer vreden, vas tega opomniti, a storiti moram svojo dolžnost«. Med govorjenjem je večkrat ponavljal: »Aza fady!« to je: »Oprostite, odpustite!« Ko je pridigoval, je rad ponavljal: »Nisem vreden, vam pridigovati; kajti nisem nič in ne veljam nič.« Odlikovala ga je velika krotkost; vendar pa ga je zelo bolelo vsako razžaljenje božje, kar je pokazal tudi na zunaj. Radi njegove zdržnosti in preprostega življenja so ga mnogi imeli za pretirano varčnega. V občevanju z drugim spolom je bil zelo previden. Nekoč je bil klican k neki bolni ženi, ki se je želela spovedati. Ker so bila vrata bolniške sobe zaprta, odpre o. Berthieu okno ter pokliče svojega spremljevalca, rekoč: »Ostani tukaj, otrok moj, dokler ne spovem bolnice; kajti nočem biti brez priče.« Spovedujoč v cerkvi ženske, je želel, da je bil vedno kdo v cerkvi. Vsi, ki so poznali o. Berthieu, hvalijo njegovo požrtvovalno ljubezen do bolnikov. Noč in dan jim je bil na razpolago in pustil je vse, celo kosilo, samo da je mogel ustreči svojim ljubljencem. Občudovanja vredna je bila njegova potrpežljivost pri pouku bolnikov in starih ljudi. Spovedovanje mu je bilo sladko opravilo in ako je mogel kesanemu grešniku olajšati obteženo vest, ni štedil ne truda, ne časa. Opominjajoč uboge grešnike, je sam jokal z njimi.

Zelo je ljubil tudi molitev. Katehist Marcel pripoveduje: »Prišedši k njemu v sobo, sem ga navadno našel klečečega in zatopljenega v gorečo molitev. Tudi njegov bolniški strežnik poroča, da ga je, ko je le nekoliko okrevaj, večkrat našel na kolenih, v njegovi sobi. Neka druga priča zatrjuje: »Ne poznam nobenega misijonarja, ki bi se dalje mudil pred Najsvetejšim, kot o. Berthieu. Ako ga je kdo iskal, želeč govoriti z njim, našel ga je gotovo v cerkvi.«

Z izredno vnemo in razumnostjo je o. Berthieu umel razlagati krščanski nauk. Poučevanje je začel navadno z besedami: »Iščite najprej božjega kraljestva!« Govoreč o peklju, se je zdelo, da je vse videl z lastnimi očmi; tako prepričevalno je govoril. Pogosto je ponavljal poslušalcem: »Ne bojte se onih, ki morejo umoriti le telo; pač pa se varujte onih, ki lahko pogube vašo dušo.« Rad je govoril tudi o vstajenju mrtvih. Nekoč je rekel: »In če vas tudi krokodil požre, boste vendar zopet vstali.« Morda je tudi njega samega zadela ta usoda, ker so po smrti njegovo truplo vrgli v reko. Pretresljivo je znal poslušalcem govoriti, kako Bog sovraži greh in o posledicah greha. Vendar pa je tudi rad govoril o nebesih in o sreči izvoljenih. Ko ga nekoč njegov črni katehist, ki ga je spremljal na potovanju, videč, da se o. Berthieu uči katekizma, začudeno vpraša: »Moj oče, čemu se vedno učiš katekizma? Saj ga znaš gotovo že davno iz glave,« mu odvrne misijonar: »Sin moj, katekizem je knjiga, katere ne moremo nikdar dovolj proučiti; kajti v njem je obsežen ves nauk naše sv. vere. (Dalje.)

Popolni odpustek

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba,
24. maja, na Binkoštni praznik,
29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla,
1. julija, na praznik predrage Krvi Jezusove.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Urejuje in zastopa izdajatelja dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Kruh sv. Antona za afriške zamorce.

V zadnjem času se je prav posebno razširilo češčenje sv. Antona Padovanskega. Prekoristen sad te pobožnosti pa je ustanova, ki je pravi blagoslov za naše čase, in sicer »Kruh sv. Antona za uboge«. Obljubi se namreč večja ali manjša vsota denarja za kruh za uboge v slučaju, da sv. Anton usliši prošnjo v kaki dušni ali telesni potrebi. Papež Leon XIII. blaženega spomina, je potrdil ustanovo »Kruh sv. Antona« s pismom dne 1. marca 1898. Družba sv. Petra Klaverja pa, ki ima namen podpirati afriške misijone, ga obrača v korist najbednejšim med nesrečnimi, namreč afriškim zamorcem. Sv. Anton, ki je za časa svojega življenja na svetu tako zelo hrepenel širiti sveto vero med afriškimi črnici, kaže tudi sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev. Brez prenehanja prihajajo namreč manjši in večji darovi za »Kruh sv. Antona za Afriko« kot zahvala za uslišane prošnje v najraznovrstnejših potrebah in stiskah.

Obljubi tudi ti kaj dati za »Kruh za Afriko«, in smeš upati, da sv. Anton usliši tvojo prošnjo, ako je po volji božji. V Družbi se pa moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi uslišal sv. Anton njih prošnje, in vsak terek se daruje sv. maša po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antona.

Prošnje, zahvale, darovi itd. naj se blagovolijo poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta.

Zahvale.

Zahvaljujem se sv. Antonu in grofici Ledóchowski za uslišano prošnjo v veliki stiski. V zahvalo pošljam 10 Din za »jubilejno semenišče«. I. T. — V zahvalo za uslišano prošnjo sv. Tereziji Deteta Jezusa in blagi ustanoviteljici gr. Ledóchowski pošiljam 39 Din za »Kruh sv. Antona«. M. G. — Zahvaljujem se sv. Antonu in blagopokojni gr. Ledóchowski za pomoč v težki bolezni, v kratkem se mi je zboljšalo. V zahvalo pošiljam 250 Din za afriške misijone. M. S. — V zahvalo, ker sem bila na priprošnjo blagopokojne M. T. Ledóchowske uslišana v važni zadevi, pošiljam 10 Din za »afriški tisk«. M. B. — Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu, Mariji pomagaj in Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano zdravje pri živini.

Spomin za umrle.

Preč. o. Omen, misijonar sv. Jožefa, umrl v belgijskem Kongu. — S. Beatriksa, umrla v Južni Afriki. — S. Alojzija Avgusta, oblatinja sv. Frančiška Saleškega. Umrla v 66. letu svoje starosti. Celih 42 let je neumorno delovala za rešitev ubogih zamorcev. — R. I. P.!

Emilijana Lütti

„pomožna misijonarka za Afriko“

umrla 2. aprila 1926 v Solnogradu. Po daljši bolezni jo je poklical nebeški ženin k sebi.

Njeni blagi duši apostolsko plačilo.

R. I. P.

Naročajte

Po izredno nizki ceni:

	Din	Sil	L
Naprednjak ob Kongu. Igra.	3—	0'40	1'20
Klic božji. Igra.	3—	0'40	1'20
Male pomožne misijonarke. Igra.	3—	0'40	1'20
Lakota v črni deželi. Igra.	2'50	0'30	1—
Umijmo zamorčka. Igra.	1'50	0'15	0'60
Afindra, zamorska deklica. Igra.	3—	0'40	1'20
Škapulir sužnja. Povest.	1—	0'10	0'60
Janko in njegov angel. Povest.	1'50	0'15	0'60
Maričina grlica. Povest.	1—	0'10	0'40
Povest o znameniti Marički.	1—	0'10	0'40
Francek zbiratelj. Povest.	1'50	0'15	0'60
Spreobrnjenje črne princezinje. Povest.	1'50	0'15	0'60
Poklic pomožne misijonarke za Afriko.	4—	0'60	1'50
Sv. Peter Klaver. Životopis.	1'50	0'15	0'60
Z besedo in tiskom. Poučno.	2'50	0'30	1—
pri odjemu 12 izvodov skupaj, izvod à	2—	0'25	0'80
Pomoč za Afriko. Govor.	1'50	0'15	0'60
Vezani letniki „Odmeva“.	12—	2'50	6—
Kartonirani letniki „Odmeva“.	10—	2'20	5'50
Vezani letniki „Zamorčka“.	8—	1'30	3'50
Kartonirani letniki „Zamorčka“.	7—	1'20	3'30

Podobice:

Litanije Matere dobrega sveta à	0'50	0'05	0'20
12 izvodov	5—	0'50	2—
Litanije sv. Petra Klaverja, à	0'50	0'05	0'20
12 izvodov	5—	0'50	2—
Litanije sv. Jožefa, à	0'50	0'05	0'20
12 izvodov	5—	0'50	2—
Podobice sv. Petra Klaverja, à	0'25	0'03	0'10
12 izvodov	2'50	0'25	1—
Podobice Matere dobrega sveta, à	0'25	0'03	0'10
12 izvodov	2'50	0'25	1—
Podobice Srca Jezusovega, à	0'25	0'03	0'10
12 izvodov	2'50	0'25	1—
Ščiti Srca Jezusovega. Barvani, na kartonu, primerni za na vrata, à	2'50	0'30	1—
Razglednice. Afriške slike, à	1—	0'10	0'40

Naslov naročbe glej na 2. strani ovoja. Poština posebej.